

CÁC CÂU CHUYỆN NHỎ VỚI PHAN DIÊN (3)

(Tập ghi).

CÁI "TÀI" CỦA KẸ LÀM NGHỆ THUẬT KHÔNG MẤY TÀI HOA (Hết).

Điểm thứ hai quan trọng hơn trong mỗi hảo cảm tôi dành cho Phan Diên: Anh có bà vợ rất tuyệt, không bao giờ tỏ ra buồn phiền nếu chúng tôi có chuyện trò với nhau hàng giờ dài chưa dứt!

Nêu ra điểm này, các vị độc giả của tôi có thể ngạc nhiên; chứ còn tôi thì không chút nào ngạc nhiên cả.

Thật sự, không biết từ bao giờ mà tôi đâm ra "*rất e ngại*" các người phụ nữ. Phải nói rằng, *trong đời tôi CHƯA TỪNG CÓ người bạn gái nào thân thiết đến độ tâm giao như đã có với vài bạn trai*. Các phụ nữ đến với tôi đều chỉ bằng cái lối xã giao hời hợt –theo tánh cách thông thường của họ, mà tánh tôi thì lại không thích cái gì hời hợt, do đó tình thân cho phụ nữ đã không tìm thấy.

Nhưng để cho chính xác hơn, lại phải nói rằng, tình thân cho phái nữ, tôi có thể tìm thấy từ những cụ già lớn tuổi cỡ tuổi bố mẹ tôi, nhìn xuống tôi bằng tấm lòng trìu mến; hoặc ở những cô em nhỏ trong hàng em út, con cháu, nhìn lên tôi bằng tình cảm ngưỡng mộ. Với những người này, tôi không bị bận tâm bởi lòng ganh ghét đố kỵ, do đó mà cũng tự cởi bỏ cho mình cái "*mặc cảm sợ hãi phụ nữ*" như đã nói ở trên.

Với bạn trai, tôi được quý trọng và cảm nghe rất thoải mái trong sự giao thiệp với họ. Họ không hề tỏ ra chút nào tính cách khiếm nhã với tôi. Cho dù có ngồi với nhau trong những cốc rượu, những điều thuốc lá liên tục đốt thì họ vẫn không cho đó là điều đáng ngạc nhiên để có được về tôi những cái nhìn sai lệch.

Trái lại, với những phụ nữ cùng trang lứa, tôi thấy như dường khó chịu, lúng túng mỗi khi hiện diện trước mặt họ. Dẫu rằng không thiếu những phụ nữ vẫn tỏ ra ưa thích khi nghe tôi đàn, hay khi đọc các bản văn tôi, thì luôn luôn tôi vẫn cứ giữ một cảm nghĩ mơ hồ rằng một lúc nào không xa, những tình cảm này sẽ biến mất theo sự đố kỵ trong lòng họ để từ đó cũng sẵn sàng "*đâm lút cán dao*" vào trái tim vốn đã từng rất nhiều lần bị thương của tôi!

Có những câu chuyện tức cười đã xảy ra như những chứng minh cho điều tôi viết.

*/ Một nữ độc giả quen biết bà chị dâu tôi ở bên Tây, được chị cho mượn đọc tác phẩm *Nhật Nguyệt I* tôi gửi qua cho chị. Đọc xong, người nữ này đâm “mê” tôi, về nhà hết lời ngợi khen TTBG và nài nỉ ông chồng cùng đọc tác phẩm. Ông này đọc xong, đâm cảm động như vợ theo vị tác giả xa lạ, nên sau khi đã đọc hết số sách của tôi từ bà chị dâu, đã dặn chị: “*Hễ có cuốn nào của TTBG gửi sang, xin đừng quên cho tôi xem với nghe?*” Đến một hồi, chị dâu tôi không thấy vợ chồng người nữ độc giả kia liên lạc nữa; tìm hiểu mới biết, cái tên TTBG và những gì liên quan đến TTBG từ lâu đã phải bị “*cấm*” không được thốt ra nơi miệng ông chồng!

*/ Một anh nhà văn (xin được giấu tên) trước khi đi Mỹ theo diện HO, đã từ Thế Phong mà đọc các bản văn của tôi, đâm “*ái mộ*” tôi lắm! Qua Mỹ trước một mình, anh (và Phan Diên, đạo Phan Diên mới quen tôi) vẫn thường liên lạc điện thoại với tôi để đàm luận chuyện văn chương. Nào dè bẵng đi thật lâu, không thấy anh gọi, điện thoại đến nhà anh cũng không ai bắt. Mùa hè 2000 về Dalat, kể chuyện này cho Thế Phong và Đông Sơn nghe, tức thì Đông Sơn bật ngay tiếng cười khà khà:

“Bị cấm rồi! Đương sự viết thư về cho tôi, có câu thế này: ‘Bà vợ tôi đã sang. Từ nay nếu có thư cho tôi xin đừng nhắc gì đến bông giấy hay bông búp nữa!’”

*/ Một anh nhà văn ở San Jose, viết chẳng được hay nhưng có bà vợ “*quá hay*” trong việc kèm giữ chồng. Anh giao thiệp với tôi trong tính cách một tay viết cho tờ Văn Uyển. Đến một hồi, không thấy anh xuất hiện tại nhà tôi nữa, có gặp ngoài đường thì đành thú thật:

“Vợ tôi nó ghen quá, cấm tôi không được giao thiệp với chị, không được gửi bài cho Văn Uyển. Chị bỏ lỗi cho tôi!”

*/ Lại một thi sĩ ở Houston, quý những dòng văn chương tôi mà làm quen và gửi các bài thơ đến đăng trên Văn Uyển. Một bữa anh xin tôi một tác phẩm vì “*tôi không thể kiếm được cuốn nào mang tên TTBG trong các hiệu sách ở Texas!*”

Cảm tấm lòng anh, tôi gửi cho anh nguyên một bộ tác phẩm của mình. Sau đó, anh gọi, (rồi lại gọi, lại gọi) để nói rằng sách không thấy tới.

Đến một lúc anh chưng hửng la lên:

“Thôi! Lại là cái trò của con vợ tôi! Nó chưa hề gặp BG, cũng không đọc chữ nào của BG mà cứ ghen lỏng ghen lộn theo BG. Tôi có nói với nó: Cuộc đời người ta đau khổ không hết, còn tâm trí nào tính chuyện yêu đương mà bà ghen với người ta.”

Lần khác, anh thú nhận:

“Thùng sách BG gửi, nó nhận từ tay ông bưu điện, đem quăng vào thùng rác lâu rồi. Bữa nọ gãy gỗ, nó mới xì ra hết với tôi!”

Trên đây chỉ là những điển hình chứng minh giùm cho “cá tánh sợ đàn bà” của tôi.

Cái chuyện “tàn nhẫn quăng sách TTBG vào thùng rác” để khỏi tới tay ông chồng ái mộ TTBG cũng là chuyện quen thuộc.

*

* *

Người vợ Phan Diên thì không thể. Tuy chỉ gặp chị hai lần tại San Jose, nhưng nơi chị, nụ cười rất âm đã đánh tan ngay giùm tôi cái ấn tượng sợ hãi đàn bà. Ở lần gặp thứ nhất, cái ý nghĩ: *“Phan Diên chẳng những có tài chinh phục được lòng quý mến của mình, lại còn cả tài ‘tề gia’ nữa!”* vụt qua trong đầu tôi, đã được củng cố mạnh hơn ở lần gặp thứ hai từ người vợ Phan Diên hoặc qua các lần chị bắt điện thoại tôi, đưa lại cho anh.

Tuy nhiên nếu nói cho công bình, thì chẳng phải chỉ riêng Phan Diên, mà cả người vợ anh cũng “có tài” nữa. Cái tài của chị nằm ở chỗ *“biết làm sang”* cho chồng trong sự chịu đựng cái tánh *“trăng hoa”* của chồng, biết đê nén lòng ghen thông thường của phụ nữ để giữ vững mái gia đình được hòa thuận âm êm cho tới ngày hôm nay. (Một cái tài mà muôn đời tôi không với được bằng chị.)

Anh bạn tôi tuy không *“tài hoa”* nhưng lại rất *“đào hoa”*! Anh đi đâu là có người đẹp theo tới đó.

Bà vợ hai ở Sài Gòn có một đứa con với anh, tôi cũng đã gặp trong bữa tiệc cưới con gái Thê Phong mùa hè năm 2000. Ngồi cạnh chị trong bữa tiệc, ngạc nhiên thấy chị còn duyên dáng xinh xắn mà lại phải chịu cảnh phòng không gôi chiếc, tôi hỏi chị:

“Sao chị có thể chịu đựng được cảnh nghìn trùng xa cách trong tình chồng vợ như thế?”

Chị chỉ cười:

“Duyên nợ cả cô à!”

Về Mỹ hỏi chuyện Phan Diên, anh cũng cười:

“Lén lút yêu nhau, có con với nhau, 17 năm sau mới gặp lại, thấy bà vẫn ở vậy nuôi con, nên thuyền & bến sáp lại với nhau!”

“Thế chị Bonnie có biết?”

“Biết chứ! Nhưng bà thật tốt, không nói gì vì biết tánh tôi không thể bỏ rơi con tôi. Lại còn cho phép tôi mỗi năm về Việt Nam ở với bà kia một tháng!”

(Chị Bonnie là người đến trước nhưng không có con với anh.)

Rõ là tài tình, anh bạn tôi!

Nói theo kiểu Thế Phong thì “*Nhờ con mắt ngơ ngơ mà lại chứa đầy một khối thông minh nên Phan Diên mới làm cho cuộc đời đào hoa của mình suýt trở thành hoa đào rã cánh!*”

Cái “*suýt bị*” mà “*không bị*” cũng đã chính nhờ ở tay chị Bonnie. Phan Diên đã thật may mắn có được bên mình một người vợ như chị Bonnie. Viết ra điểm này, tôi không phải là đang đi vào bước chân “*áo thụng vái nhau*” của giới văn nghệ, mà là “*một sự thực không thể chối bỏ*” như cái tựa một tác phẩm của Đào Văn Bình, nguyên nhân cho bài viết khởi đầu bước văn nghiệp của đời tôi, cách đây gần hai mươi năm^(*).

Cái Đẹp không chỉ nằm ở một khía cạnh nơi con người hay cuộc đời, mà là ở khắp mọi nơi trên con người và cuộc đời ấy.

Với con người, phần trái tim quan trọng hơn hết.

Phan Diên và vợ đã có cơ duyên nắm được trong tay và hiểu rõ cái Đẹp của lòng chung thủy trong tình chồng vợ.

Đó là một cái Đẹp của trái tim, điều đáng giá hàng vạn lần so với rất nhiều thứ khác trong cuộc đời. (Lại phải trở lại với chữ “*tài*” ở trên tôi viết.)

Người xưa bảo: “*Nhất âm nhất dương chi vị đạo*”.

Một họa sĩ hiểu được “*cái đạo làm người*”, đã dùng cây cọ tâm hồn để vẽ nên một bức tranh của đời sống đôi lứa –căn cơ của mọi điều trong cuộc sống— phô bày cái đẹp của lòng chung thủy, ca tụng cái nghĩa tào khang tấm mẫn, thì có cần gì sử dụng cây bút lông để tìm kiếm thêm cái đẹp từ những bức tranh cụ thể khác. Sự công bình của Thượng Đế tỏ rõ trên con người và cuộc sống bạn tôi, chính ngay từ điểm “*Tài*” này mà đi.

“*Chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài*”

như Nguyễn Du viết, là thế!

[]

Trần Thị Bông Giấy.

(San Jose, thứ Sáu Nov. 1. 2019 9:10 AM)

[]

^(*) “*Một Sự Thật Không Thể Chối Bỏ*”, một cuốn sách của Đào Văn Bình, được TTBG phê bình và vạch ra những cái dở trong tác phẩm vào năm 1988, mở màn cho loạt bài mang chủ đề Sự Thật kể từ đây trong các tác phẩm TTBG.